

Bolşevik Partizan (Kuzey Kürdistan/Türkiye) ve
Herşeye Rağmen (Almanya) nın Ortak Açıklaması :

KUZEY AFRİKA VE ORTA DOĞUDA HALKLAR AYAKLANIYOR, DİRENİYOR, DEVİRİM İSTİYOR!

**EMPERYALİSTLER HALKLARIN İSYANINI CANİCE ÇIKARLARI İÇİN
KULLANMAYA ÇALIŞIYOR!**

Geçen Aralık ayından bu yana Kuzey Afrika/Mağrip'te artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Emperyalistlerle işbirliği içinde olan; emperyalizme bağımlı, onlar tarafından övülen ve görünürde güçlü ve istikrarlı olan faşist rejimler birbiri ardına halkların isyanları ile sallanıyor. Tunus başlangıç oldu. Tunus'ta işsiz ve geleceksiz gençlerin yiyici, hırsız Bin Ali rejimine karşı isyanı, kısa süre içinde Tunus halklarının isyanı haline geldi. Açlığa, yoksulluğa, işsizliğe karşı gençliğin isyanı olarak başlayan hareket, kısa süre içinde özgürlük ve demokrasi talepleriyle halk ayaklanmasına, nefret edilen baskı rejiminin devrilmesi için devrimci bir ayaklanmaya dönüştü. Bin Ali diktatörlüğünün halk ayaklanmasını faşist terörle ezme çabaları yalnızca halkın nefretini daha da bilemeye yaradı.

Halk ayaklanmasının gücü ve kararlılığı herkesi şaşırtdı. Bin Ali rejiminin olduğu biçimiyle sürdürülmesinin, Bin Ali'nin başkanlığının sürmesinin mümkün olmadığı ortaya çıktığında, şimdiye kadarki iktidarın kimi taşıyıcı unsurları, en başta ordu ve devlet bürokrasisinin önemli bölümleri batan gemiyi terk edip saf değiştirdiler. Bin Ali'nin emperyalist "esas destekçileri" Fransa, Almanya, İtalya, ABD de kısa süre önceye kadar "sadık" ve "güvenilir" dost! olarak gördükleri Bin Ali'ye sırtlarını döndüler. Artık Tunus'taki emperyalist çıkarlar "yeni iktidar sahipleri" üzerinden korunacaktı! Emperyalist efendiler birdenbire Tunus'un 23 yıldır "korkunç" ve "otoriter" bir diktatör tarafından yönetilmiş olduğunu keşfettiler. Üstüne üstlük bu diktatör ülkeyi bir aile çiftliği gibi yönetmiş, ailesi ve yakınları lehine soyup soğana çevirmiş, rüşvetçi bir hırsızlık rejimi kurmuştu. Bunu 40 yıl sonra birdenbire, halkın ayaklanması karşısında Bin Ali'nin hiçbir şansı olmadığını gördüklerinde keşfettiler. Emperyalist Sahtekarlar!

İsyan Bin Ali ve onun klanını çok değil bir ay içinde ülkeyi terk etmeye ve Suudi Arabistan'a sığınmaya zorladı. Mağrip'teki bu ilk başarılı halk ayaklanması bütün dünya halkları, en başta da bölge halklarına bir örnek, bir isyan çağrısı oldu: Görünürde çok sağlam olan rejimler gerçekte içten çürümüştür. Sağlam görüneni yıkmak mümkündür, yeter ki halklar, "Yeter artık, bıçak kemiğe dayandı" desin. "Kendi kötü yaşamlarından, ölümden çok korkar" hale gelen ve ayaklanan Tunus halkları bütün dünyaya ayaklanan halk yığınları karşısında hiçbir rejimin dayanamayacağını gösterdi.

Şimdi bölgenin her yanında Halkların öfkesi bentleri yıkıyor. Her yanda özgürlük ve demokrasi talepleri yükseliyor. Her yerde yüz binlerce insan sokaklara dökülüyor, nefret edilen rüşvetçi, yiyici, hırsız faşist rejimlerin yıkılmasını istiyor. Tunus'ta Bin Ali'den sonra, Mısır'da emperyalistlerin orta doğudaki onlarca yıllık sevgili dostları "Orta doğuda barışın ve istikrarın güvencesi" Başkan Mübarek'te koltuğunu terk etmek zorunda kaldı. Mısır'da da ayaklanan halk, ayaklanmayı bastırmak için kullanılan faşist şiddet karşısında geri çekilmedi, direndi, sonunda Mübarek'i iktidardan kovaladı. Burada da Tunus'a benzer bir şekilde şimdiye kadarki iktidar içinde yer alanların bir bölümü, şimdiye kadarki "başkan"larını terk ettiler. Şimdiye kadarki Mübarek

rejiminin de temel dayanağı olan ordu saf değiştirdi ve “demokratik muhalefet” in koruyuculuğu rolüne soyundu. Muhalefetin büyük bölümü de ordunun bu yeni rolünü kabullendi. Böylece “Mübarek Klanı” kurban edilerek, devrimin derinleşmesi engellendi, emperyalizme bağımlı sömürü sistemi kurtarıldı. **Burada da Mısır’ın emperyalist efendilerinin sahtekarlığının sınırı yok.** Bastırılmadığı görünen halk ayaklanmasına kadar Mübarek, bütün emperyalist ve gerici güçlerin, bu arada Almanya ve Türkiye’nin egemenlerinin de kadim ve güvenilir dostu idi.

Yemen’de, Bahreyn’de, Fas’ta, Suriye’de, Cezayir’de, Suudi Arabistan’da da egemen rejimlere karşı baş kaldırmalar var. Özgürlük ve demokrasi talepleriyle gelişen protesto eylemleri var. Bunların akıbeti halkların değişiklik taleplerinin ve eylemlerinin, değişiklik yönündeki halk iradesinin gücüne bağlı olacaktır.

HALKLAR ÖZGÜRLÜK VE DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELE EDİYOR! HALKLARIN İSYANI HAKLIDIR!

Bütün isyanlarda yükselen temel talepler özgürlük ve demokrasidir. Ancak şimdiye kadarki gelişmeler, şimdiye kadarki rejimlerde öne çıkan ve nefret nesnesi haline gelmiş kimi kişi ve klanların iktidardan uzaklaştırılması, onların yerine eski rejimin öne çıkmamış kimi unsurlarının gelmesi biçiminde. Sömürü ve emperyalizme bağımlılık sistemi sürüyor. Yönetim için eski elitlerin bir bölümü ile, şimdiye kadar iktidardan uzak tutulan kimi “muhalif güçler”, en başta da “ılımlı İslamcılar” arasında koalisyonlar oluşturulmaya çalışılıyor. Bu gelişme halklara “demokratikleşme” olarak sunuluyor. Her ne kadar gerici burjuva demokrasisi yönünde belli adımlar atılıyor, ya da bu yönde çokça sözler veriliyorsa da, emekçi halk için gerçek anlamda özgürlük ve demokrasi söz konusu değil. Yani řu anda Mağrip ve Arabistan’daki devrimler kesintiye uğrayan, yarı devrimler. Fakat bu yarı devrimler bile, kendilerini güvenlikte his eden emperyalistler ve onların işbirlikçilerini şaşkınlığa uğrattı ve onların yüreğine büyük korku saldı. Bu yarı devrimler de bütün dünyada emekçiler açısından büyük öneme sahiptir. Halklar bunlardan öğreniyor, gelecek devrimler için dersler çıkartıyor. Bunlar řu gerçekleri bir kez daha kanıtlıyor:

Hakların kurtuluşu emperyalizme bağımlı, rüşvetçi , faşist sistemlerin paramparça edilmesiyle mümkündür!

Halkların Kurtuluşu, sosyalizm -komünizmin yolunu açacak olan, Demokratik Halk Devrimlerini gerektirmektedir!

Halklar için tam özgürlük ve gerçek demokrasi, emperyalizme bağımlı kapitalist sistem yerle bir edilmedikçe bir hayaldir. Hükümet eden kişilerin, klanların değişmesi ile kökten bir değişiklik mümkün değildir. ABD, AB deki emperyalist güçler, Kanada, Çin, Rusya vs. bütün emperyalist güçler halkların haklı isyanlarına sahip çıkar görünüp, bunlardan kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmaya çalışıyorlar. Şimdiye kadarki işbirlikçileri yerine yenileri- güya demokratları-getiriliyor. Amaç bellidir: Söz konusu ülkelerin ham madde kaynaklarını sömürmek, dünya hegemonya dalaşında üstünlük sağlamak için stratejik nüfuz alanlarını kontrol altında tutmak, bu ülkelere emperyalist ülkelere doğru göçü önlemek.

Mağrip ve Arabistan’daki halk isyanlarının gelişimi, bu hareketlerin en önemli eksisinin ne olduğunu da açıkça gösteriyor: Komünist örgütlenme ve önderliğin yokluğu. Komünist hareketin olağanüstü güçsüzlüğü sonucu, emperyalistler ve işbirlikçileri bu hareketler içinde büyük manevra alanlarına sahipler. Bu yüzden bugün isyanların geliştiği ülkelere en başta Komünist güçlerin -bunlar ne kadar güçsüz ve küçük olursa olsun- desteklenmesi **bütün dünyada Komünistlerin esas görevidir.**

LİBYA - HALK AYAKLANMASI- İÇ SAVAŞ-EMPERYALİST MÜDAHELE!

Libya 42 yıldır kendine “Devrimin Önderi” adlandırmasını yakıştıran Muammar El Kaddafi tarafından yönetiliyor. Onun yönetiminde bütün muhalefet faşist yöntemlerle bastırıldı. O kendi kendine İslami soslu “Yeşil Devrim”i ile “Dünyanın kurtarılması” na önderlik tarihsel ve tanrısal misyonunu yüklüyor. Mağrip’in bu kendine özgü, megalomanyak, emperyalistler açısından hesaplanması zor iktidar sahibi, aslında yıllardan beri emperyalistlerin hiç de hoşnut olmadığı biri idi. Ancak Libya’nın zengin gaz ve petrol yataklarına sahip olması ve Libya’da Kaddafi’ye alternatif olabilecek bir işbirlikçinin bulunamaması, emperyalistlerle Kaddafi arasında “dostluk ilişkileri” ni zorunlu kılıyordu. Şubat ayında Libya’ya da ulaşan Mağrip halklarının haklı isyanları, emperyalistler açısından Kaddafi’den kurtulmak için iyi bir fırsat oldu. Libya’daki her şeyden önce şimdiki dek merkezi iktidardan uzak tutulan doğudaki aşiretlere dayanan isyan, Kaddafi rejimine ağır darbeler vurdu, vuruyor. Ülkenin doğusu kısa sürede Kaddafi karşıtlarının kontrolü altına girdi. Kaddafi rejimi emperyalistlerden -bu arada Almanya’dan- satın alarak silahlandırdığı güçlü askeri aygıtı ile isyanı bastırmaya yöneldi. Kaddafi karşıtlarının kontrolündeki şehirler birer birer Kaddafi güçlerince ele geçirilmeye başlandı. Bu ortamda Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, batılı emperyalist güçlerin -en başta da Fransa’nın- çabalarıyla toplanarak, çoğunlukla 1973 sayılı Güvenlik Konseyi kararını aldı. Bu kararlar isteyen BM üyesi devletler, Libya üzerinde “uçuşa yasak bölge” kurmaya ve “Sivil halkı korumak için bütün gerekli tedbirleri alma” ya yetkilendirildi. Veto hakkı olan Çin ve Rusya yanında, Hindistan, Brezilya ve Almanya’ da bu kararda çekimser oy kullandılar. 19 Mart’tan bu yana Libya en başta ABD-Fransa-İngiltere’den oluşan “Gönüllüler koalisyonu”nun korkunç askeri güçleri tarafından havadan ve denizden yoğun bombardıman altında tutuluyor. “Sivil Halkı koruma” adına Libya halkına karşı, Kaddafi ve taraftarlarına karşı emperyalist bir savaş yürütülüyor.

Barış yanlısı tüm güçler, tüm ilerici güçler bu savaşı , bu savaş ne ise o alarak adlandırıp, **lanetlemek görevine sahiptir:** Ülkenin zenginliklerini daha rahat ve güvenli sömürebilmek için, emperyalizmin tam kontrolü altında olmayan, emperyalizmin hoşnut olmadığı bir yerel despotu devirmeye yönelik emperyalist savaş. Almanya ve bu arada Türkiye’nin de takındığı “çekimser” tavır, aslında her opsiyonu açık tutan bir tavidir: Kaddafi rejimi bütünüyle çökertilemezse, onunla da “ticaret” devam edebilir. Devrilirse “barış meleği” rollerinde Libya’nın yeni yönetimi ile de iyi ilişkiler geliştirilir.

Biz Komünistler faşist Gaddafi rejiminin düşmanınız. Biz bu rejimin Libya halklarının demokratik halk devrimiyle paramparça edilmesinden yanayız. Biz bütün imkanlarımızla Libya halklarının Kaddafi rejimine karşı devrim mücadelesini destekliyoruz. **Biz aynı zamanda her türlü emperyalist müdahalenin de karşısındayız!** Çünkü biz şunu çok iyi biliyoruz: Emperyalistlerin şimdi ağızlarında geveledikleri “demokrasi ve özgürlük mücadelesinin desteklenmesi”, “sivil halkın katliamlardan korunması”, “insan hakları” vs. hedefleri yalandan başka bir şey değildir. Bugün Libya’nın doğusunda yaşayan halkların küçümsenmeyecek bir bölümünün çaresizlik içinde emperyalistlerin bu sözlerine güvenmeleri, onları koruyucu, kurtarıcı görmeleri de, bu olguyu değiştirmez. Bu görünürde çaresiz insanlar emperyalistler açısından, onların çıplak emperyalist çıkarları doğrultusunda gerçekleştirdikleri emperyalist müdahaleye meşruiyet kazandırmak için kullandıkları birer bahanedir yalnızca. Onların “getireceği” demokrasi ve özgürlüğün ne biçim bir şey olduğunu en son Irak ve Afganistan örneklerinden

biliyoruz. Bu yüzden herkese Őu çağrıyı yapıyoruz: **Emperyalistlerin Libya'ya müdahalesine, Libya'ya karşı emperyalist savaŐa hayır deyin, ona karşı mücadele edin!** Bu aynı zamanda Libya halklarının faşist Kaddafi rejimine karşı haklı mücadelesinde ona verilen en iyi destek olacaktır. Gerçek kurtuluŐa Libya halklarının devrimiyle kavuŐulacaktır.

**KAHROLSUN FAŞİST KADDAFİ REJİMİ!
EMPERYALİST MÜDAHALEYE SON!
BÜTÜN ÜLKELERİN İŐİÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŐİN!**

24.3.2011

www.bolsevikparti.org/ www.trotzalledem.tk

E-mail: mail@bolsevikparti.org

trotz.alledem@gmx.net

V.i.S.d.P. H. König, Kafkastr. 56, 50829 Köln

